На ранній весні-провесні,
Гей, на світанню гук.

Ой за горами, за високими,
Там за морями та за глибокими,
Ще й за шляхами несходимими —
Рано-пораненьку Ясне Сонечко сходило,
Ясне Сонечко сходило, братів своїх, Вітрів, до себе іскликало,
До них словами промовляло:
"Брати мої!
Вітри мої!
Брати мої любі, милі,
Вольні, прудкокрилі!
А станьте ви на рівні ноги:
На гори, доли, на людяні шляхи, на перелоги —
Летіть-співайте,
Про мене, вашого брата старшого, Ясного Сонечка,
Людям повідайте.
А уже ж я та не по-зимньому грію:
Зоря з зорею перемигнутися не вспіє,—
Як я поломенію".

Теє Вітри зачували,
На рівні ноги ставали,
На різні сторони свої дужі крила розправляли.

На ранній весні-провесні,
Гей, на світанню гук.

Що перший Вітер молодий —
Лукавий Сніговій —
Та так собі подумав, так помислив:
"А чи не краще б було,
Коли б ти, братіку мій, Ясне Сонечко, та по-зимньому ісходило?

Бо цю землю тільки пригрій —
То вже й клопіт імій".
Тож перший Вітер — Сніговій-Морозище —
Летить, гуде, свище,
Снігом хати обкидає,
З людей насміхає:
"Це вас, — каже, — Сонечко веснянеє вітає".

Тоді теє люди зачували,
Одне д´одного словами промовляли:
"Ой не буть, видно, весні, як об Різдві грому,
Коли до нас говорять по-чужому".

На ранній весні-провесні,
Гей, на світанню гук.

Що другий Вітер молодий —
Безжурний Буровій —
Та так собі подумав, так помислив:
"Хай собі Сонечко як завгодно сходить —
Чи по-зимньому,
Чи по-весняному,
Аби мені було можна пити-гуляти,
Свою душеньку потішати".
Тож другий Вітер налітає,
Людям хати перекидає,
Гірко так насміхає:
"Це вас, — каже, — люде, весна та воля вітає".

Тоді теє люде зачували,
Одне д´одного словами промовляли:
"Як отака весна, як отака воля —
Проклята ж наша доля!"

На ранній весні-провесні,
Гей, на світанню гук.

Що третій Вітер молодий —
Ласкавий Легіт-Теплокрил —
Та так собі подумав, так помислив:
"А спасибі Богові, що Сонечко на весну повернуло,
А то б земля була навік схолонула, заснула".
Тож третій вітер летить, співає,
До всіх із ласкою та по-рідному промовляє,
Жодного села, хатинки не минає,
У драну шибку ще й пучками поторохкає-пограє:
"А вставайте,— каже,— люде. Сонце вам усміхається,
Вашого плуга земля дожидається".

Отоді теє всі люди зачували,
Із хат з піснями вихождали,
З великої радості святую землю цілували —
Господа Милосердного прославляли!

На ранній весні-провесні,
Гей, на світанню гук.